

Mýty a legendy mého kraje – Skalní království rytířů

Olívie se nemohla dočkat. Skoro nevnímala jindy tak oblíbený dějepis. Když zazvonilo, strčila věci do aktovky a řítla se ze schodů. V mžiku na sebe hodila svetřík a přezula se do bot. Dobře věděla, že doma hned být nemusí, ale přišlo jí, že rychlostí čas návštěvy výstavy urychlí.

Rodiče se divili, že je doma tak brzo, ale rozhodli se to nekomentovat. Tušili, že se Olívie hodně těší.

Konečně, pomyslela si Olívie a vešla do muzea. Historie ji zajímala už dlouho.

Pročítala si legendy na velké tabuli, která byla připevněna na zdi. Zaujala ji ta o rytířském tajném království. Vyprávěla, jak kdysi přijel za kovářem neznámý rytíř. Chtěl po něm za pouhé tři dny vyrobit 300 podkov...

„Ale pane, za tři dny 300 podkov? To bych nestihl ani, kdyby mi sám ďábel pomáhal!“ ohradil se kovář. Rytíř ho umlčel pytlíkem zlatých. A tak už kovář neváhal a pustil se do práce. Liboval si, jak vysoký žold za práci dostane. Pořád ale mněl pochybnosti o svém umění. A přesto: za tři dny měl hotovo. Rytíř ho pochválil za dobrou práci. „Kováři, pojed' se mnou, musíš moje koně i okovat“, zval. Kovář se nejdříve zdráhal, poté ale souhlasil. Vydal se s rytířem do skal.

Jeli těžkým terénem a kovář se v duchu divil. Nechápal, jak rytíř může žít tak vysoko ve skalách. Po únavné jízdě stanuli před obyčejnou skálou. „Pane, vy tu bydlíte? No je to tedy zajímavý příbytek, ale...“ začal kovář opatrně. Rytíř ho ale vzápětí přerušil. „Nemluvte. Musím se soustředit“, řekl rytíř a to se již skála před nimi začala rozevírat. Kovář vytřeštil oči...

„Olívie! Už musíme jít!“ Povzdechla si a naposledy se toužebně zadívala na desku. Poté se vydala za rodiči.

Olívii legenda nedala spát. Cítila v ní něco magického jako by byla tak nějak... jiná. Nakonec usnula lehkým, neklidným spánkem.

Ve škole se nedokázala vůbec soustředit. Byla ráda, že mají krátké vyučování, ale přišlo jí nekonečné. „Olívie! Haló! Je někdo doma?“, mávala jí Klára učebnicí před nosem. „Promiň, už poslouchám.“, usmála se omluvně Olívie. „Už zvonilo. Přišlo mi divné, že to nevnímáš.“, řekla Klára. „Promiň“, balila se pohotově Olivie. „Díky!“, křikla ještě a sbíhala ze schodů.

Mezitím se jí v hlavě zrodil plán. Vše ale záviselo na jediném ANO jejích rodičů. Olivie věděla, že rodiče jedou oslavit kulatiny dávné kamarádky a žádné z dětí nejede. A tak doufala, že jí dovolí zůstat doma sama.

„Mami?!“ začala opatrně „Mohla bych zůstat o víkendu sama doma?“ „A proč bys to prosím tě dělala? Vždyť u tety Lýdie je fajn.“ namítla maminka. Neustálé pletení ponožek si Olivie jako fajn zábavu na víkend opravdu nepředstavovala. „Ale mami!“ zaprosila. „Já už pozvala Klárku na neděli. Bude mít narozeniny a říkaly jsme si, že je spolu oslavíme,“ zalhala Olivie. Umínala si ale, že to hned zítra udělá. „No když je to tak...“ povzdechla si maminka „uděláme výjimku.“ Olivie v duchu zajásala. Měla vyhráno...

Samozřejmě Klárku na neděli pozvala. Rozhodla se, že výlet proběhne v sobotu. Když se konečně vrátila domů, rozloučila se s rodiči a osaměla. Začala si balit věci. Teplá mikina, náhradní ponožky, chleba... a ještě spousty dalších věcí. Když ale padla tma, už si vůbec nebyla jistá, jestli to zvládne. Dostala strašlivý strach...

Ráno se přesto vydala do škol. Několikrát překontrolovala věci v batohu a odešla. Byla nervózní. Jako by něco zapoměla a

nedokázala si vzpomenout co. Sama sebe uklidňovala, že všechno má. „Nic se neděje“, uklidňovala se, „všechno máš.“

Cestu autobusem moc nevnímala a přišlo jí divné, že je u skal tak brzy. Přesto se odhodlaně vydala po kamenité cestě. Když míjela usmívající se mladý pár, něco jako by se zablesklo pod kamenem. Hned se tam rozběhla. Byl to třpytivý kámen s vyrytým symbolem ženy. Měla takové věcičky ráda. Strčila ho do kapsy. Ani netušila, jak dobře udělala...

Šla dál, ale žádné další lidi už nepotkala. Náhle stanula ve slepé kamenné uličce. Dostala hrozný strach. Skály jako by na ni padaly. Usilovně tiskla kamínek v dlani. Pak najednou balvan uzavírající slepou uličku zmizel. Před Olívií se objevil nádherný průchod. Jako by se sama stala součástí legendy. Jakmile průchodem prošla, věděla, co se stalo po otevření vchodu v legendě na tabuli. Jako by se jí vrátily vzpomínky...

Okouzleně procházela prosvětleným nádvořím. „Vítej.“ ozvalo se za ní. Olivie se otočila. Stál před ní rytíř. „Jsi jedna z mála těch, kteří se k nám dostali. Přijmi proto tento dar.“ řekl a podával jí sponu do vlasů s rytinou draka. „Děkuji“, usmála se. „Je krásná.“ Hned si ji nasadila. „Zasloužíš si ji, jsi odvážná“. Olivie se začervenala. „A kamínek?“, zeptala se. „Vrátí se sám na nové místo. Najde znovu pouze ten, kdo ho bude opravdu potřebovat.“ Pak ale zvažněl. „Je mi líto, Olivie, ale musíme se rozloučit“, řekl. „Je čas vrátit se domů...“

Konec

Nela Kedziorová, 10 let